

Forholdene tvinge os til ogsaa at gaa med, men paa det nuværende Tidspunkt vil jeg absolut stemme imod Lovforslaget.

P. Th. Nielsen: Det vil være mig overordentlig kært, om den højtærede Konseilspræsident ved andre Lejligheder vilde følge det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), men ved denne Lejlighed vilde jeg have sat mere Pris paa, om den højtærede Konseilspræsident havde fastholdt det Standpunkt, han oprindeligt har forfægtet. Med Hensyn til den ærede Ordførers (J. C. Christensen) Bemærkning om, at Statsbanerne ikke kan lade de enkelte Eksprestog gaa tidligere, idet det vilde gribe forstyrrende ind i hele Togplanen, erkender jeg, at det naturligvis vil gribe noget forstyrrende ind, men jeg vil dog tro, at disse Vanskeligheder kunde overvindes. I hvert Fald er det muligt for Statsbanerne at faa lavet det saadan, at Eksprestogene er en Time eller to forsinket. Det er jo ikke saa grumme vanskeligt, det har vi oplevet i sidste Aar, at et enkelt Tog kan være en Time forsinket, uden at et andet Tog er forsinket. Ja, det kan godt hænde, at enkelte Tog kører planmæssigt, medens andre er 1 à 2 Timer forsinkede, og det er da særlig Hurtigtogene, der er mest forsinkede. Men kan en saadan Afvigelse fra Planen finde Sted, naar det gaar til den Side, mod Forsinkelse, forstaar jeg ikke, at det ikke kunde finde Sted, naar det gaar til den anden Side. Med lidt god Villie kunde det vel nok lade sig gøre. Men selv om vi nu ikke kan opnaa dette, men skal tage Forholdene, som de nu en Gang er skabte gennem den Ordning, Tyskerne har indført, saa er det, jeg spørger: Er der da i Virkeligheden til Dato sket nogen Skade? Vi har nu haft denne Tilstand en lille Tid. Har man ikke holdt sine Forbindelser nogenlunde, navnlig for Godstrafikkens Vedkommende? Er Forholdet ikke netop det, at man endog er naaet hurtigere frem, siden Tyskland indførte denne Tilstand? Det spørger jeg den højtærede Trafikminister om.

Mads Larsen: Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) og det ærede Medlem fra Kellerup (P. E. Hansen) har hver for sig fremsat en Udtalelse, som jeg maa tillade mig at gøre Indsigelse imod. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds sagde i sin første Tale, at skønt alle her i Tinget ved første Behandling var imod Indførelse af Sommertid, skal vi nu have den. Det ærede Medlem

fra Kellerup sagde for et Øjeblik siden, at vi er de første af de 3 skandinaviske Lande, der følger Tysklands Eksempel. Ingen af de to Udtalelser er rigtig. Det, der sker her, er, at vi i Henhold til de Forhandlinger, der er førte med de to Ministre, vil give Lovforslaget en saadan Form, at vi gør det muligt for dem at føre en Forhandling med Sverige om dette Spørgsmaal. Vi giver dem et Mandat til en saadan Forhandling, men vi har utrykkelig betonet overfor de Herrer Ministre, at hvis der var Mulighed for at afholde Sverige fra at gaa med, vilde vi heller ikke gaa med. Men saa kan man heller ikke med nogen som helst Ret sige, at vi ved denne Betænkning og dette Ændringsforslag allerede har taget Standpunkt til Sagen og vil have den gennemført for vort Vedkommende. Derfor kan man ikke med nogen som helst Berettigelse sige som det ærede Medlem fra Kellerup, at vi er det første af de tre skandinaviske Lande, der gaar med. Jeg er lige saa betænkelig som de Herrer ved de Vanskeligheder, der vil fremkomme for adskillige af vore Erhvervsvirksomheder. Jeg bøjer mig kun for Forholdene, for saa vidt som jeg mener, at hvis vi kommer i Uoverensstemmelse med vore Naboer mod Syd og mod Nord, vil det, som den ærede Ordfører (J. C. Christensen) sagde, blive en ganske uholdbar Stilling. Jeg haaber derfor, at de Forhandlinger, der skal føres med de andre skandinaviske Landes Regeringer, resulterer i, at vi bliver ved det bestaaende, men ingen af de to ærede Medlemmer, der udgør Mindretallet i Udvalget, har vovet at hævde, at selv om Sverige gik med, kunde vi lade være.

Ordføreren (J. C. Christensen): Det ærede Medlem fra Kellerup (P. E. Hansen) udtalte, at han meget vel indsaa, at hvis Sverige indførte den saakaldte Sommertid, maatte vi ogsaa indføre den. Saa forstaar jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem ikke vil stemme for det Ændringsforslag, der foreligger, thi det er netop af den Beskaffenhed, at det ikke er en Opfordring til Sverige om at gaa med, heller ikke et Tryk paa Sverige til at undlade at gaa med, men — hvad der ogsaa er det rigtige — af den Beskaffenhed, at Sverige kan træffe sine Beslutninger ganske uafhængig af det, der her vedtages. Det, vi her staar i Begreb med at vedtage, lægger Sagen i den højtærede Undervisningsministers Haand, saa at han ved kongelig Anordning kan lade fastsætte den Dag, paa hvilken